

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Olgou Stránskou v právní věci žalobkyně: **N. P.**, nar.x, státní příslušnice Ukrajiny, t. č. pobytem v Zařízení pro zajištění uprchlíků Bělá – Jezová, 294 21 Bělá pod Bezdězem, zastoupená Organizací pro pomoc uprchlíkům, se sídlem: Kovářská 4, 190 00 Praha 9, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, odbor azylové a migrační politiky, pošt. schr. 21/OAM, 170 34, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 10. 2016, č. j. OAM-95/LE-BE03-BE04-2016, o udělení mezinárodní ochrany,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobkyně se žalobou doručenou zdejšímu soudu dne 23. 11. 2016 domáhala zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž žalovaný rozhodl, že je žádost žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany podle § 10a písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), nepřipustná a řízení podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastavil.

Žalobkyně namítla, že žalovaný porušil ustanovení § 10a písm. e) a § 25 písm. i) zákona o azylu, neboť uvedla nové skutečnosti, které nebyly bez jejího zavinění předmětem zkoumání v předchozím pravomocně ukončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany, a tedy nebyl důvod zastavit řízení pro nepřipustnost žádosti. Žalobkyně nově argumentovala rodinným životem na území České republiky (že zde má přítele), politickým tlakem při volbě kandidáta na Ukrajině a související obavou z politické a bezpečnostní situace na Ukrajině, a proto měl dle jejího názoru žalovaný její opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany na území České republiky věcně posoudit.

Žalobkyně dále namítla, že žalovaný nepostupoval v souladu s ustanoveními § 3 a § 50 odst. 2 a 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále

jen „správní řád“), neboť nezjistil všechny skutečnosti nezbytné pro rozhodnutí ve věci, a napadené rozhodnutí je v důsledku toho založené na nedostatečně spolehlivě zjištěném skutkovém stavu.

Mimo to žalobkyně s poukazem na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011 – 96 a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 9. 2010, č. j. 2 Azs 14/2010 – 92 a ze dne 23. 6. 2010, č. j. 4 Azs 16/2010 – 47, namítla, že povinností žalovaného je i v případě, kdy je opakovaná žádost o mezinárodní ochranu posouzena jako nepřípustná, zabývat se možností udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu, protože podle názoru Nejvyššího správního soudu vyjádřeného ve výše uvedených rozsudcích se má žalovaný otázkou udělení doplňkové ochrany zabývat vždy sám z úřední povinnosti a ověřit na základě zpráv o zemi původu, zda skutečně žadateli nehrozí závažná újma v případě návratu.

Závěrem žalobkyně uvedla, že žalovaný se v napadeném rozhodnutí zabýval čistě přípustností opakované žádosti žalobkyně, aniž by zohlednil konkrétní okolnosti případu. Žalobkyni dle jejího názoru hrozí vážná újma v podobě porušení práva na soukromý a rodinný život, avšak žalovaný se soustředil pouze na porušení právních předpisů ze strany žalobkyně spočívající v pobytu na území České republiky bez pobytového oprávnění.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě k námitce žalobkyně týkající se uvedení nových skutečností uvedl, že žalobkyně vztah s přítelem (byť jiným) uvedla již ve své původní žádosti, a proto nepředstavuje důvod pro meritorní posouzení žádosti žalobkyně. Mimo to žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí srozumitelně popsal, že žalobkyni zmiňovaný nátlak státních orgánů při volbách mohla žalobkyně zmínit i ve své předchozí žádosti, a proto ani jedna z uvedených skutečností neodůvodňuje věcné přezkoumání žádosti. Podle žalovaného tedy žalobkyně neuvedla takové okolnosti, které by odporovaly užití ustanovení § 25 písm. i) ve vztahu k § 10a písm. e) zákona o azylu, a proto žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Krajský soud usnesením ze dne 19. 12. 2016, č. j. 46 Az 18/2016-19, zamítl návrh žalobkyně na přiznání odkladného účinku žalobě.

Ze správního spisu soud ověřil, že žalobkyně podala první žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice dne 3. 4. 2015, přičemž jako důvod podání žádosti dle napadeného rozhodnutí uvedla, že je na Ukrajině těžký život a není tam práce. Ozbrojený konflikt sice nezasahuje bydliště žalobkyně (Ternopilskou oblast), avšak žalobkyně se obává rozšíření konfliktu a zasažení i tohoto regionu. Mimo to žalobkyně argumentovala rodinným vztahem s českým a bulharským státním občanem A. D. na území České republiky a obavou z bývalého druha, který ji na Ukrajině fyzicky napadal. Rozhodnutím žalovaného ze dne 15. 5. 2015, č. j. OAM-341/ZA-ZA14-2015 žalobkyni nebyla udělena mezinárodní ochrana. Žalobkyně toto rozhodnutí napadla žalobou u Krajského soudu v Hradci Králové, který usnesením ze dne 28. 8. 2015, č. j. 32 Az 16/2015 – 22, řízení zastavil. Dne 4. 8. 2016 podala žalobkyně druhou žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice. Jako důvod své žádosti uvedla, že nechce odjet z České republiky, neboť zde má přítele, R. B., s nímž žije v chatce v lese v Praze 3, a na Ukrajině nechce žít. Žalobkyně dále po seznámení se s podklady napadeného rozhodnutí doplnila, že policie ji na Ukrajině nutila k účasti ve volbách a volbě konkrétního kandidáta, a že se obává pokračování těchto potíží. Žalovaný na základě porovnání důvodů uvedených žalobkyní v první a druhé žádosti o mezinárodní ochranu dospěl závěru, že žalobkyně ve své opakované žádosti uvádí stejné důvody jako v žádosti předcházející, se kterými se již vypořádal. Žalobkyni nově uvedený policejní tlak na volbu konkrétního kandidáta ve volbách žalovaný nepřipustil jako novou skutečnost, neboť

žalobkyně tento argument mohla vznést již ve své první žádosti o mezinárodní ochranu, a proto byla nekonkrétní zmínka žalobkyně dle žalovaného účelová. Žalovaný tedy opakovanou žádost žalobkyně označil za nepřipustnou, neboť neuvedla žádné nové skutečnosti, které bez své viny nemohla uvést v předcházející žádosti, a proto napadeným rozhodnutím řízení zastavil.

Krajský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných námitek, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (viz. § 75 s. ř. s.). Soud podle § 51 odst. 1 s. ř. s. ve věci rozhodl bez jednání, protože účastníci řízení takový postup soudu akceptovali.

Podle § 10a písm. e) zákona o azylu „*žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřipustnou podle § 11a odst. 1*“.

Podle § 11 odst. 1 zákona o azylu „*podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a*“.

Podle § 25 písm. i) zákona o azylu „*řízení se zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná*“.

Soud neshledal důvodnou námitku žalobkyně, že v nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany na území České republiky uvedla skutečnosti, jež bez své viny nemohla uvést v žádosti předcházející (vztah s přítelem a nátlak státních orgánů Ukrajiny v souvislosti s volbami). Jak správně uvedl žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí, žalobkyně existenci vztahu na území České republiky uvedla již při podání své první žádosti o udělení mezinárodní ochrany, přičemž zcela správně dovodil, že pouhá změna v osobě partnera žalobkyně není co do relevance argumentu z hlediska důvodnosti žádosti žalobkyně rozhodná. Ve vztahu k nátlaku státních orgánů Ukrajiny v souvislosti s volbami, o němž se žalobkyně zmínila po seznámení se s podklady napadeného rozhodnutí, žalovaný předně poznamenal, že považuje tuto zmínku žalobkyně za zcela nevěrohodnou, neboť doposud soustavně tvrdila, že na Ukrajině neměla s orgány státu žádné potíže. Mimo to žalovaný konstatoval, že žalobkyni nic nebránilo takovou skutečnost přednést již při podání její první žádosti, a proto nemůže být připuštěna jako nová skutečnost aktuální žádosti. Soud považuje tuto úvahu žalovaného za zcela správnou, a proto uzavírá, že žalobkyně ve své druhé žádosti o udělení mezinárodní ochrany na území České republiky neuvedla žádné nové skutečnosti, které bez své viny nemohla vznést již v žádosti předcházející, a proto žalovaný zcela lege artis posoudil její žádost jako nepřipustnou.

Soud se dále zabýval námitkou žalobkyně, že bylo povinností žalovaného se i v případě posouzení žádosti jako nepřipustné zabývat otázkou, zda žalobkyni v případě návratu do země původu nehrozí nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a zákona o azylu. Soud přitom vycházel z právního názoru rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu vyjádřeného v rozsudku ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011 – 96, že „*odůvodnění správního rozhodnutí o zastavení řízení pro nepřipustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany proto musí vždy obsahovat zdůvodněný závěr správního orgánu o tom, že 1) žadatel*

v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvádí žádné nové skutečnosti či zjištění relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, resp. 2) pokud takové skutečnosti či zjištění uvádí, pak pouze takové, které mohl uplatnit již v předchozí žádosti, a 3) že nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Správnost těchto závěrů správního orgánu podléhá v plném rozsahu kognici správních soudů v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu o zastavení řízení pro nepřipustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany“. Vyjde-li soud z členění náležitostí odůvodnění rozhodnutí o zastavení řízení pro nepřipustnost opakované žádosti vymezeného Nejvyšším správním soudem, není pochyb (viz vypořádání první námitky), že žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí jasně dovodil, že žalobkyně v předmetné žádosti neuvedla žádné nové skutečnosti, které by nemohla uplatnit v předcházející žádosti. První i druhou otázku vymezenou Nejvyšším správním soudem tedy odůvodnění napadeného rozhodnutí vypořádává.

Žalovaný následně v odůvodnění napadeného rozhodnutí konstatoval, že v případě žalobkyně neshledal žádné azylově relevantní pronásledování žalobkyně ani nebezpečí vážné újmy, přičemž své závěry opřel o informace o zemi původu uvedené v úvodu odůvodnění (Informace Ministerstva zahraničních věcí ze dne 3. 6. 2016, č. j. 103518/2016-LPTP; Informace Ministerstva zahraničních věcí ze dne 25. 7. 2016, č. j. 107283/2016-LPTP; Informace Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky [UNHCR] ze září 2015; Zprávy Vysokého komisaře OSN pro lidská práva z 3. 3. 2016, výroční zprávy Amnesty International ze dne 24. 4. 2016 a Informace Ministerstva vnitra Velké Británie). Jak soud ověřil ze správního spisu, zůstává ozbrojený konflikt, jehož rozšíření se žalobkyně obávala, nadále izolován ve východní části Ukrajiny (viz např. Informace Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky [UNHCR] ze září 2015), a proto soud potvrzuje názor žalovaného, že na Ukrajině nedošlo k zásadní změně skutečností, která by mohla zakládat opodstatněnost aktuální žádosti žalobkyně.

Soud k námitce žalobkyně o nedostatečnosti skutkových zjištění žalovaného předně poznamenává, že žalobkyně opomněla uvést, v čem namítaná nedostatečnost spočívá. Soud nicméně nepovažuje námitku za důvodnou, neboť žalovaný porovnáním obou žádostí žalobkyně zjistil, zda žalobkyně uvedla ve své druhé žádosti nové skutečnosti a obstaral si informace o zemi původu, na základě nichž dospěl k závěru, že na Ukrajině nedošlo k žádným zásadním změnám. Soud proto považuje skutková zjištění žalovaného za zcela dostatečná a námitka žalobkyně tedy není důvodná.

Pro úplnost soud k poznámce žalobkyně o nezohlednění individuálních okolností případu konstatuje, že z judikatury, kterou cituje i žalobkyně, zřetelně vyplývá, že žalovaný má v případě opakovaně podané žádosti o mezinárodní ochranu možnost pouze posoudit žádost v případě uvedení nových skutečností (respektive významné změně okolností v zemi původu), nebo konstatovat nepřipustnost žádosti, nikoliv posuzovat okolnosti konkrétních případů. Zohlednění individuálních okolností případu předpokládá věcné posuzování žádosti. Pokud soud dospěl k závěru, že žalovaný správně konstatoval nepřipustnost žádosti žalobkyně, není pak s ohledem na výše uvedené relevantní námitka nezohlednění individuálních okolností případu žalobkyně.

Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Žalobkyně nebyla ve věci úspěšná a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady v řízení nevznikly, proto soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 27. září 2017

Olga Stránská, v. r.
samosoudkyně

Za správnost:
B. K.